Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα εγκρίσεως της εξετάσεως των αιτήσεων αναιρέσεως)

της 18ης Απριλίου 2023*

«Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Έγκριση της εξετάσεως των αιτήσεων αναιρέσεως – Άρθρο 170β του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου – Αίτηση με την οποία τεκμηριώνεται η σημασία ενός ζητήματος για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης – Έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως»

Υπόθεση C-751/22 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 2022,

Shopify Inc., με έδρα την Οτάβα (Καναδάς), εκπροσωπούμενη από τους M. Pemsel και S. Völker, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)

καθού πρωτοδίκως,

Massimo Carlo Alberto Rossi, κάτοικος Fiano (Ιταλία),

Salvatore Vacante, κάτοικος Βερολίνου (Γερμανία),

Shoppi Ltd, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο),

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα εγκρίσεως της εξετάσεως των αιτήσεων αναιρέσεως)

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, Δ. Γρατσία και M. Ilešič (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την πρόταση του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα A. M. Collins,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτηση αναιρέσεως η Shopify Inc. ζητεί την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Οκτωβρίου 2022, Shopify κατά EUIPO – Rossi κ.λπ. (Shoppi), (T-222/21, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2022:633), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της απόφασης του δεύτερου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), της 18ης Φεβρουαρίου 2021 (υπόθεση R 785/2020-2), σχετικά με διαδικασία κήρυξης ακυρότητας μεταξύ, αφενός, των Massimo Carlo Alberto Rossi, Salvatore Vacante και Shoppi Ltd και, αφετέρου, της Shopify (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Επί της αιτήσεως για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως

2 Κατά το άρθρο 58α, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, χωρίς προηγούμενη έγκριση του Δικαστηρίου δεν χωρεί εξέταση αιτήσεως αναιρέσεως που ασκείται κατά απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου η οποία αφορά απόφαση ανεξάρτητου τμήματος προσφυγών του EUIPO.

3 Κατά το άρθρο 58α, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού, η εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως εγκρίνεται, εν όλω ή εν μέρει, κατά τα προβλεπόμενα λεπτομερώς στον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αυτή εγείρει σημαντικό ζήτημα για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης.

4 Κατά το άρθρο 170α, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, στις περιπτώσεις του άρθρου 58α, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού, ο αναιρεσείων επισυνάπτει στο δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως στην οποία εκτίθεται το σημαντικό ζήτημα που εγείρει η αναίρεση για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης και στην οποία περιλαμβάνονται όλα τα αναγκαία στοιχεία προκειμένου το Δικαστήριο να είναι σε θέση να αποφανθεί επί της εν λόγω αιτήσεως εγκρίσεως.

5 Κατά το άρθρο 170β, παράγραφοι 1 και 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφασίζει επί της αιτήσεως εγκρίσεως το συντομότερο δυνατόν με αιτιολογημένη διάταξη.

Επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας

6 Προς στήριξη της αίτησής της για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως τον οποίο προβάλλει εγείρει σημαντικό ζήτημα για την ενότητα, τη συνοχή και την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης.

7 Κατ’ αρχάς, εκθέτει ότι η αίτηση αναιρέσεως στηρίζεται σε έναν και μόνο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού αυτού.

8 Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι απέρριψε, στις σκέψεις 96 έως 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τον αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος στο Ηνωμένο Βασίλειο, με την αιτιολογία ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας, ο αναιρεσείων πρέπει να είναι σε θέση να απαγορεύσει τη χρήση του επίμαχου σήματος όχι μόνον κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του σήματος αυτού, αλλά και κατά την ημερομηνία έκδοσης της επίδικης απόφασης και ότι, εν προκειμένω, η απόφαση αυτή εκδόθηκε μετά τη λήξη της μεταβατικής περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 127 της συμφωνίας για την αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας από την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2020, L 29, σ. 7, στο εξής: συμφωνία αποχώρησης).

9 Κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γράμμα του άρθρου 53, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 207/2009, κατά το οποίο όλες οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για να ευδοκιμήσει η διαδικασία κήρυξης ακυρότητας πρέπει να πληρούνται κατά την ημερομηνία κατάθεσης ή κατά την ημερομηνία προτεραιότητας του επίμαχου σήματος.

10 Εν συνεχεία, η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι, αν το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει ότι μόνον η ημερομηνία κατάθεσης του επίμαχου σήματος ήταν κρίσιμη προκειμένου να καθοριστεί αν πληρούνται οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για να ευδοκιμήσει η διαδικασία κήρυξης ακυρότητας, θα έπρεπε να ακυρώσει την επίδικη απόφαση. Προσθέτει ότι, αν το τμήμα προσφυγών είχε δεχθεί τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τον αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος όσον αφορά το Ηνωμένο Βασίλειο, το τμήμα προσφυγών θα είχε καταλήξει στον αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα του σήματος αυτού και, ως εκ τούτου, στην ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων.

11 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι ο μοναδικός λόγος που προβάλλει προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως εγείρει το ζήτημα της ημερομηνίας κατά την οποία πρέπει να εκτιμάται αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009. Ειδικότερα, πρέπει να καθοριστεί αν ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας υποχρεούται να αποδείξει την ύπαρξη σχετικού λόγου απαραδέκτου μόνον κατά την ημερομηνία προτεραιότητας ή κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του επίμαχου σήματος ή αν μπορεί να απαιτηθεί από αυτόν να αποδείξει επιπλέον την ύπαρξη τέτοιου λόγου κατά την ημερομηνία κατά την οποία το EUIPO εκδίδει την απόφασή του.

12 Τέλος, προκειμένου να αποδείξει τη σημασία του ζητήματος αυτού για την ενότητα, τη συνοχή και την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει οκτώ επιχειρήματα.

13 Με το πρώτο επιχείρημά της, υποστηρίζει ότι το εν λόγω ζήτημα τίθεται σε όλες τις διαδικασίες κήρυξης ακυρότητας, στο πλαίσιο των οποίων το προγενέστερο σήμα ή η έκταση της προστασίας που αυτό παρέχει επηρεάζεται από γεγονότα που συνέβησαν μετά την ημερομηνία προτεραιότητας ή την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του επίμαχου σήματος, όπως είναι η απώλεια διακριτικού χαρακτήρα ή η απώλεια φήμης, η τροποποίηση της εφαρμοστέας στη διαδικασία νομοθεσίας ή η αποχώρηση κράτους μέλους της Ένωσης, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

14 Κατά την αναιρεσείουσα, η αποχώρηση του Ηνωμένου Βασιλείου από την Ένωση πρόκειται να επηρεάσει σημαντικό αριθμό άλλων διαδικασιών κήρυξης ακυρότητας και ανακοπής που αφορούν τόσο προγενέστερα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και προγενέστερα εθνικά σήματα. Επομένως, η παροχή διευκρινίσεων από το Δικαστήριο θα ήταν αναγκαία τόσο για τους

χρήστες του συστήματος σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και για τα εθνικά γραφεία σημάτων και τα εθνικά δικαστήρια, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του γεγονότος ότι το ανακύψαν ζήτημα αφορά όχι μόνον τις συνέπειες της συμφωνίας αποχώρησης επί των εκκρεμών διαδικασιών, αλλά και όλες τις συχνές στον τομέα της διανοητικής ιδιοκτησίας περιπτώσεις απώλειας προγενέστερου δικαιώματος, εν όλω ή εν μέρει, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας.

15 Με το δεύτερο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι είναι ουσιώδες για την ενότητα, τη συνοχή και την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης να εφαρμόζουν όλα τα δικαιοδοτικά όργανα εντός της Ένωσης το δίκαιο της Ένωσης όπως αυτό θεσπίστηκε από τον νομοθέτη της Ένωσης. Μη λαμβάνοντας υπόψη το σαφές γράμμα του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε τη θεμελιώδη αρχή κατά την οποία τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης δεσμεύονται από το δίκαιο της Ένωσης και οφείλουν να ασκούν τις αρμοδιότητές τους εντός των ορίων που καθορίζει ο νομοθέτης της Ένωσης.

16 Με το τρίτο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δημιουργεί ανασφάλεια δικαίου. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι το να θεωρηθεί ότι η ημερομηνία έκδοσης της απόφασης τμήματος προσφυγών του EUIPO είναι επίσης σημαντική για την εκτίμηση της ύπαρξης σχετικού λόγου απαραδέκτου στο πλαίσιο διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας θίγει σοβαρά την ασφάλεια δικαίου όλων των δικαιούχων προγενέστερων σημάτων, καθόσον αυτοί δεν μπορούν να στηριχθούν στις πληροφορίες που διαθέτουν για να αποφασίσουν αν θα υποβάλουν ή όχι αίτηση κήρυξης ακυρότητας, δεδομένου ότι δεν μπορούν να προβλέψουν πώς θα μεταβληθεί η κατάσταση κατά την ημερομηνία κατά την οποία το τμήμα ακυρώσεων ή το τμήμα προσφυγών θα εκδώσει την απόφασή του.

17 Με το τέταρτο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ζήτημα που εγείρει η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως είναι σημαντικό για την ενότητα και τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, καθόσον αφορά τόσο τις διαδικασίες κήρυξης ακυρότητας που αφορούν σήματα της Ένωσης όσο και τις διαδικασίες που αφορούν εθνικά σήματα εντός των κρατών μελών. Ειδικότερα, το άρθρο 5, της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2436 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 2015, L 336, σ. 1), και το άρθρο 53, του κανονισμού 207/2009, καθόσον προβλέπουν τους ίδιους λόγους ακυρότητας, πρέπει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η οποία υπομνήσθηκε ιδίως στη σκέψη 32 της απόφασης της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, Deutsches Patent- und Markenamt (#darferdas?) (C-541/18, EU:C:2019:725, σκέψη 32), να ερμηνευθούν κατά τον ίδιο τρόπο.

18 Δεν αποκλείεται, όμως, η ανακοπή ή η αίτηση κήρυξης ακυρότητας που στηρίζεται στην ύπαρξη προγενέστερου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αφορά σήμα ή αίτηση καταχώρισης να επιλύεται διαφορετικά από τα γραφεία σημάτων ή από τα εθνικά δικαστήρια αναλόγως της κρίσιμης ημερομηνίας που λαμβάνεται υπόψη για να εκτιμηθεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις για να γίνει δεκτή η ανακοπή ή η κήρυξη της ακυρότητας, γεγονός που θα έθιγε την ασφάλεια δικαίου.

19 Με το πέμπτο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η θέση του Γενικού Δικαστηρίου ανοίγει τον δρόμο στην αυθαιρεσία της εκτελεστικής εξουσίας, καθόσον παρέχει στο EUIPO, στα εθνικά γραφεία σημάτων και στα εθνικά δικαστήρια τη δυνατότητα να καθυστερήσουν σκοπίμως τη διαδικασία κήρυξης ακυρότητας μέχρις ότου εκδηλωθούν ειδικές περιστάσεις, όπως η αποχώρηση κράτους μέλους από την Ένωση ή η λήξη της ισχύος του σήματος, ή έως ότου τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν κατά την ημερομηνία προτεραιότητας ή κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του επίμαχου σήματος προκειμένου να

αποδειχθεί η φήμη προγενέστερου σήματος δεν αποδεικνύουν πλέον τη φήμη αυτή κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης. Κατά την αναιρεσείουσα, το γεγονός και μόνον ότι είναι δυνατή μια τέτοια αυθαίρετη συμπεριφορά αρκεί για να θιγεί η εμπιστοσύνη στην ανεξαρτησία του EUIPO καθώς και των εθνικών γραφείων σημάτων και των εθνικών δικαστηρίων.

20 Με το έκτο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ζήτημα που εγείρει η αίτησή της αναιρέσεως έχει κεφαλαιώδη σημασία για τους χρήστες του συστήματος σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκεκριμένα, αν το Δικαστήριο καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η ημερομηνία έκδοσης της απόφασης είναι επίσης κρίσιμη, οι ανακόπτοντες και οι αιτούντες την κήρυξη της ακυρότητας οφείλουν να προσκομίζουν διαρκώς αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη διατήρηση της φήμης του σήματος, της ουσιαστικής του χρήσης και/ή του αυξημένου διακριτικού χαρακτήρα του, και τα γραφεία σημάτων καθώς και οι δικαιούχοι ή οι αιτούντες την καταχώριση σήματος, θα πρέπει στη συνέχεια να προβαίνουν συστηματικά στην εξέτασή τους.

21 Με το έβδομο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ζήτημα που εγείρει η αίτησή της αναιρέσεως είναι επίσης σημαντικό υπό το πρίσμα των αρχών της εδαφικότητας και του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης που διατυπώνονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009.

22 Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ζήτημα αν αρκεί να υφίσταται σύγκρουση μεταξύ του προγενέστερου και του μεταγενέστερου σήματος κατά την ημερομηνία προτεραιότητας ή κατά την ημερομηνία κατάθεσης, ήτοι σε χρόνο κατά τον οποίο το προγενέστερο σήμα εξακολουθούσε να παρέχει προστασία στο Ηνωμένο Βασίλειο, ή αν μια τέτοια σύγκρουση πρέπει να υφίσταται και κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης του EUIPO, έχει σημαντικό αντίκτυπο στις αρχές της εδαφικότητας και του ενιαίου χαρακτήρα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίες αποτελούν δύο από τους θεμελιώδεις πυλώνες του δικαίου των σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

23 Με το όγδοο και τελευταίο επιχείρημά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το ζήτημα που εγείρεται με την αίτηση αναιρέσεως αφορά την πρακτική αποτελεσματικότητα του σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι η απαίτηση τα οικεία σήματα να βρίσκονται σε σύγκρουση επίσης κατά την ημερομηνία έκδοσης απόφασης του EUIPO θίγει την αποτελεσματικότητα της προστασίας που παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθόσον κάθε μεταγενέστερη εξέλιξη των περιστάσεων μπορεί να στερήσει αναδρομικώς το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τα αποτελέσματά του.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

24 Εισαγωγικώς, πρέπει να τονιστεί ότι στην αναιρεσείουσα απόκειται να τεκμηριώσει ότι τα ζητήματα που εγείρονται με την αίτηση αναιρέσεως είναι σημαντικά για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης (διάταξη της 10ης Δεκεμβρίου 2021, EUIPO κατά The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 58α, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνδυασμό με το άρθρο 170α, παράγραφος 1, και το άρθρο 170β, παράγραφος 4, δεύτερη περίοδος, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να έχει το Δικαστήριο τη δυνατότητα να αποφανθεί επί της αιτήσεως εγκρίσεως και να προσδιορίσει, σε περίπτωση εν μέρει εγκρίσεως, τους λόγους αναιρέσεως ή τα σκέλη των λόγων

αναιρέσεως τα οποία θα πρέπει να αφορά το υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως. Ειδικότερα, δεδομένου ότι ο μηχανισμός της προηγούμενης έγκρισης της εξέτασης των αιτήσεων αναιρέσεως, που προβλέπεται στο άρθρο 58α του Οργανισμού, αποσκοπεί στον περιορισμό του ελέγχου του Δικαστηρίου μόνο στα ζητήματα που έχουν σημασία για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης, μόνον οι λόγοι αναιρέσεως που εγείρουν τέτοια ζητήματα, την ύπαρξη των οποίων αποδεικνύει ο αναιρεσείων, πρέπει να εξετάζονται από το Δικαστήριο κατ' αναίρεση (διατάξεις της 10ης Δεκεμβρίου 2021, EUIPO κατά The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, σκέψη 21, και της 16ης Νοεμβρίου 2022, EUIPO κατά Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, σκέψη 24).

26 Επομένως, η αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να παραθέτει σαφώς και επακριβώς τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η αίτηση αναιρέσεως, να προσδιορίζει με την ίδια ακρίβεια και σαφήνεια το νομικό ζήτημα που εγείρει κάθε λόγος αναιρέσεως, να διευκρινίζει αν το ζήτημα αυτό είναι σημαντικό για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης και να εκθέτει ειδικώς τους λόγους για τους οποίους το εν λόγω ζήτημα είναι σημαντικό υπό το πρίσμα του κριτηρίου του οποίου γίνεται επίκληση. Όσον αφορά, ειδικότερα, τους λόγους αναιρέσεως, η αίτηση εγκρίσεως πρέπει να προσδιορίζει τη διάταξη του δικαίου της Ένωσης ή τη νομολογία στην οποία αντιβαίνει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ή διάταξη, να εκθέτει συνοπτικώς σε τι συνίσταται η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο και να επισημαίνει σε ποιο βαθμό η πλάνη αυτή επηρέασε το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ή διάταξη. Όταν η προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο απορρέει από παράβαση της νομολογίας, η αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να εκθέτει συνοπτικώς, αλλά σαφώς και επακριβώς, πρώτον, πού έγκειται η προβαλλόμενη αντίφαση, προσδιορίζοντας τόσο τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ή διατάξεως κατά των οποίων βάλλει ο αναιρεσείων όσο και τις σκέψεις της αποφάσεως του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου που παραβιάστηκαν, και, δεύτερον, τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους η αντίφαση αυτή εγείρει σημαντικό ζήτημα για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης (διάταξη της 10ης Δεκεμβρίου 2021, EUIPO κατά The KaiKai Company Jaeger Wichmann, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

27 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι η αναιρεσείουσα προβάλλει με ακρίβεια και σαφήνεια τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, στον οποίο στηρίζεται η αίτηση αναιρέσεως. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παρέβη τη διάταξη αυτή, στις σκέψεις 96 έως 104 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κρίνοντας ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας, ο αναιρεσείων πρέπει να είναι σε θέση να απαγορεύσει τη χρήση του επίμαχου σήματος τόσο κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησής του όσο και κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης του τμήματος προσφυγών.

28 Η αναιρεσείουσα εκθέτει επίσης σε τι συνίσταται η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο.

29 Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το γράμμα του άρθρου 53, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 207/2009, κατά το οποίο όλες οι απαιτούμενες προϋποθέσεις για την ευδοκίμηση της διαδικασίας κήρυξης ακυρότητας πρέπει να πληρούνται κατά την ημερομηνία κατάθεσης ή κατά την ημερομηνία προτεραιότητας του επίμαχου σήματος, και προσθέτει ότι η ερμηνεία της διάταξης αυτής στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο δημιουργεί ανασφάλεια δικαίου.

30 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, επιπλέον, ότι το Γενικό Δικαστήριο συγχέει τη διαδικασία κήρυξης ακυρότητας με την αγωγή για παραποίηση/απομίμηση, απαιτώντας από τον αιτούντα την κήρυξη ακυρότητας να είναι σε θέση να απαγορεύσει τη χρήση του επίμαχου σήματος κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης του EUIPO.

31 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, εξάλλου, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ούτε τη νομολογία του Δικαστηρίου που απορρέει από την απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2020, Sky κ.λπ. (C-371/18, EU:C:2020:45, σκέψη 49), σύμφωνα με την οποία, στο πλαίσιο αίτησης για την κήρυξη ακυρότητας σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθοριστική ημερομηνία για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου είναι εκείνη της αίτησης καταχώρισης του επίμαχου σήματος, ούτε και τη δική του νομολογία που απορρέει από τις αποφάσεις της 1ης Δεκεμβρίου 2021, Inditex κατά EUIPO – Ffauf Italia (ZARA) (T-467/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:842, σκέψεις 59 έως 61), και της 16ης Μαρτίου 2022, Nowhere κατά EUIPO – Ye (APE TEES) (T-281/21, EU:T:2022:139, σκέψεις 28 και 29), σχετικά με διαδικασία ανακοπής, η οποία έχει εφαρμογή, mutatis mutandis, στη διαδικασία κήρυξης ακυρότητας, σύμφωνα με την οποία η ύπαρξη σχετικού λόγου απαραδέκτου πρέπει να εκτιμάται κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του σήματος.

32 Επομένως, διαπιστώνεται ότι η αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως προσδιορίζει τόσο τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης τις οποίες αμφισβητεί όσο και τη φερόμενη ως παραβιασθείσα διάταξη του δικαίου της Ένωσης, καθώς και τις σκέψεις των αποφάσεων του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου που παραβιάστηκαν.

33 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα επισημαίνει ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο οδήγησε το τελευταίο να μην ακυρώσει την επίδικη απόφαση, με την οποία δεν έγιναν δεκτά τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τον αυξημένο διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος όσον αφορά το Ηνωμένο Βασίλειο, αποδεικνύοντας έτσι ότι η πλάνη αυτή επηρέασε το αποτέλεσμα της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

34 Τρίτον, η αναιρεσείουσα προσδιορίζει επακριβώς και σαφώς το νομικό ζήτημα που εγείρεται με τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως, εν προκειμένω το ζήτημα αν, δυνάμει του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, ο αιτών την κήρυξη ακυρότητας υποχρεούται να αποδείξει την ύπαρξη σχετικού λόγου απαραδέκτου μόνον κατά την ημερομηνία προτεραιότητας ή κατά την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης καταχώρισης του επίμαχου σήματος ή αν μπορεί να απαιτηθεί από αυτόν να αποδείξει επιπλέον την ύπαρξη τέτοιου λόγου κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης του EUIPO.

35 Τέταρτον, σύμφωνα με το βάρος απόδειξης που φέρει ο αιτών την έγκριση της εξετάσεως αιτήσεως αναιρέσεως, ο αναιρεσείων πρέπει να τεκμηριώσει ότι, ανεξαρτήτως των νομικών ζητημάτων που προβάλλει με την αίτηση αναιρέσεως, η αίτηση αυτή εγείρει ένα ή περισσότερα σημαντικά ζητήματα για την ενότητα, τη συνοχή ή την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης, δεδομένου ότι το περιεχόμενο του κριτηρίου αυτού υπερβαίνει το πλαίσιο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, εν τέλει, της αιτήσεως αναιρέσεως (διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 2022, EUIPO κατά Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Προς τούτο, πρέπει να αποδεικνύεται τόσο η ύπαρξη όσο και η σπουδαιότητα τέτοιων ζητημάτων, μέσω συγκεκριμένων και ιδιαίτερων στοιχείων της υπό κρίση περίπτωσης, και όχι απλώς μέσω γενικής φύσεως επιχειρημάτων (διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 2022, EUIPO κατά Nowhere, C-337/22 P, EU:C:2022:908, σκέψη 33 και εκεί μνημονευομένη νομολογία).

37 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα εκθέτει τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι το νομικό ζήτημα που εγείρει η αίτησή της αναιρέσεως είναι σημαντικό τόσο για την ενότητα, τη συνοχή όσο και την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης.

38 Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι το εν λόγω ζήτημα δεν τίθεται μόνον ως προς τα αποτελέσματα της συμφωνίας αποχώρησης επί των εκκρεμών διαδικασιών, οι οποίες αφορούν δυνητικά σημαντικό αριθμό διαδικασιών κήρυξης ακυρότητας και ανακοπής σχετικά τόσο με προγενέστερα σήματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και με προγενέστερα εθνικά σήματα, αλλά και ως προς όλες τις περιπτώσεις στις οποίες το προγενέστερο σήμα ή η έκταση της προστασίας που αυτό παρέχει επηρεάζεται από γεγονότα επελθόντα μετά την ημερομηνία προτεραιότητας ή την ημερομηνία κατάθεσης του επίμαχου σήματος, όπως είναι η απώλεια διακριτικού χαρακτήρα, η απώλεια φήμης ή η τροποποίηση της εφαρμοστέας στη διαδικασία νομοθεσίας.

39 Συνεπώς, από την αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως προκύπτει ότι το ζήτημα που τίθεται με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως υπερβαίνει το πλαίσιο της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και, εν τέλει, αυτό της αιτήσεως αναιρέσεως.

40 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που εξέθεσε η αναιρεσείουσα, η υπό κρίση αίτηση για την έγκριση της εξετάσεως της αιτήσεως αναιρέσεως αποδεικνύει επαρκώς κατά νόμον ότι η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως εγείρει σημαντικό ζήτημα για την ενότητα, τη συνοχή και την εξέλιξη του δικαίου της Ένωσης.

41 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να εγκριθεί η εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Κατά το άρθρο 170β, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον η εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως εγκριθεί, εν όλω ή εν μέρει, υπό το πρίσμα των κριτηρίων του άρθρου 58α, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η διαδικασία συνεχίζεται σύμφωνα με τα άρθρα 171 έως 190α του εν λόγω κανονισμού.

43 Κατά το άρθρο 137 του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην κατ' αναίρεση διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο αποφασίζει για τα έξοδα με την απόφαση ή τη διάταξη που περατώνει τη δίκη.

44 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως εγκρίθηκε, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα εγκρίσεως της εξετάσεως των αιτήσεων αναιρέσεως) διατάσσει:

1) Εγκρίνει την εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)